

Louisa van der Wallen is al zestien jaar voorzitter van de tennisclub.

hier ook wedstrijden. Maar omdat ik het vaak tegen volwassenen moet opnemen, schrijf ik me ook in voor trainingen en matches in Nederland. Daar kan ik met leeftijdsgenootjes spelen.”

Nieuwe dromen

We vragen Jef met een beetje schroom hoe dat voelt, als klein ventje in zo'n rolstoel terecht komen. “Het is wel een beetje jammer, maar ook niet meer dan dat. Ik wil zover mogelijk geraken met R-tennis: wedstrijden spelen, winnen. Misschien de Paralympics wel, ooit. Ik heb nieuwe dromen nu.”

We delen mama Natascha mee dat we jaloers zijn op zoveel *joie de vivre*. “Hij is altijd zo optimistisch geweest”, glimlacht ze. Maar dat neemt niet weg dat het allesbehalve evident is: voor de Nederlandse trainingen zit het gezinnetje soms anderhalf uur in de wagen, en een tennisrolstoel is niet goedkoop.

“We doen dat allemaal met plezier, uiteraard: als Jef gelukkig is, wij ook. En het doet ons deugd om te zien hoeveel vooruitgang hij boekt. Maar het was niet simpel, in het begin. Je moest 's weten hoelang we hebben moeten zoeken vooraleer we hier terecht kwamen. De kanalen zijn er gewoon niet.”

“Wij hebben het geluk gehad dat we in Nederland op een sponsor zijn gebotst, die een beetje toekomst ziet in Jef, en hem een stoel heeft gege-

ven. Maar bijna alle mensen hier moeten 'm zelf bekostigen. Moet je het prijskaartje weten? Ruim 3500 euro. En volwassenen, die kunnen zo'n stoel een tijdje gebruiken, maar Jef is er binnen de twee, drie jaar opnieuw uitgegroeid. Subsidies? Steun? Niks. Niet dat ik er niet voor rondgebeld heb, hoor, maar ze zijn er nu eenmaal niet. Optoelagen van de gemeente of provincie moet je niet rekenen, het ziekenfonds komt niet tussen voor sportrolstoelen.”

“Weet je wat ook triest is? De aandacht die de sport krijgt: nergens is er media-aandacht, niemand die het kent. Hier wordt uren getraind, maar krijgen deze mensen daar erkenning voor? Kijk, Jef heeft ook 'gewoon' gesport, ik heb de twee kanten gezien: ik mag deze situatie aanklagen.”

Katelijne Masters

In totaal is er die zaterdag drie uur getraind, en het is middag wanneer Louisa van der Wallen van het terrein rijdt. Ze is bezig aan haar zestiende seizoen als voorzitter. “De club is twintig jaar geleden opgericht”, vertelt de Vlaamse met Nederlands bloed. “We zijn ooit begonnen met vier man, nu hebben we een twintigtal rollende leden: geweldig, toch?”

“We zijn opgericht met verschillende doelen: zowel het sociale, competitieve als sportieve aspect is belangrijk. Met Annick Sevenans hebben we één van de beste speelsters ter wereld in onze club, en we

stimuleren ook het feit dat mensen met een handicap sportief bezig kunnen zijn. Maar het belangrijkste is wellicht toch het sociale aspect: de mensen rollen hier uit hun isolement. Zo hebben we er sinds twee maanden een nieuwe jongen bij: waar hij in het begin nog verlegen was, zie je hem nu helemaal openbloeien.”

We delen aan de voorzitter de verzoeken van mama Natascha nog eens mee. Ze knikt instemmend. “We proberen overal subsidies en sponsors vast te krijgen, maar makkelijk is het niet. Zonder onze steunende leden konden we de boeken zelfs sluiten. In de winter betalen we 4800 euro voor de huur van de zalen, dan weet je het wel zeker?”

“We proberen de drempel voor iedereen zo laag mogelijk te maken, maar het is lastig. Publiciteit? Bekendheid? Nul, niks. Dat hebben we recent nog gemerkt, met de Masters. Dat is zowat het wereldkampioenschap van het R-tennis, en dat ging hier door, in Katelijne, in België – het wereldkampioenschap, hé. Wie wist dat? Niemand.”

Wanneer de training *slash* reportage erop zit, komt de kleine Jef met gestrekte hand op ons toegerezen. “Bedankt voor het interview”, lacht de jongen minzaam. En weg rolt hij, gezwind. Schrijf zijn naam maar op, Jef Vandorpe: hij gaat het maken.

MARIJN SILLIS